

Sygn. akt. IV Ka 610/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2017r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Stanisław Jabłoński

Protokolant Jowita Sierańska

przy udziale Andrzeja Roli Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2017r.

sprawy **J. D. (D.)**

syna Z. i S. z domu G.

ur. (...) w L.

oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej

z dnia 01 lutego 2017r. sygn. akt II K 109/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

J. D. został oskarżony o to, że: w dniu 27 listopada 2015 roku na drodze publicznej w miejscowości S., gmina K., kierował samochodem osobowym marki F. o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,77 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio dwukrotnie karany za czyn z art. 178a § 1 k.k. prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej o sygn. akt VI K 375/08 z dnia 3 lipca 2008r. i o sygn. akt II K 469/13 z dnia 9 stycznia 2014r., którym orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej wyrokiem z dnia 01 lutego 2017 r. sygn. akt II K 109/16 uznał oskarżonego J. D. za winnego tego, że w dniu 27 listopada 2015 roku na drodze publicznej w miejscowości S., gmina K., kierował samochodem osobowym marki F. o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,77 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 1 (jednego) roku próby, na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w dniu 27 listopada 2015 r. na podstawie art. 42 § 2 k.k. oraz art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat, na podstawie art. 63 § 4 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, okres

zatrzymania prawa jazdy od dnia 27 listopada 2015 r., do dnia uprawomocnienia się orzeczenia, na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, świadczenie pieniężne w kwocie 5 000 (pięć tysięcy) złotych oraz zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonego wobec oskarżonego J. D. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat, tj. wymierzenie środka karnego nadmiernie surowego, nie uwzględniającego stopnia winy oraz innych okoliczności wpływających łagodząco na jego wymiar, w tym postawy oskarżonego, uprzedniej niekaralności, zachowania się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, jego właściwości i warunków osobistych,

Obrońca podnosząc te zarzuty wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym z ograniczeniem do pojazdów kategorii B na okres 3 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna.

Z uwagi na treść podniesionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu Sąd Okręgowy zauważa jedynie, że Sąd Rejonowy w toku przeprowadzonego postępowania wyjaśnił wszystkie istotne dla sprawy okoliczności, a dokonane ustalenia faktyczne zostały oparte na całokształcie zgromadzonego oraz ujawnionego w toku rozprawy główniej materiału dowodowego, który został oceniony z poszanowaniem reguł wynikających z art. 5 i 7 k.p.k., co sprawiło, że zaskarżone rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne. Ponadto Sąd Rejonowy swoje stanowisko w sposób należyty uzasadnił w obszernych pisemnych motywach wyroku, sporządzonych zgodnie z wymogami, o jakich mowa w art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. Zebrany materiał dowodowy został przez Sąd I instancji oceniony prawidłowo i wszechstronnie, a jego całokształt dawał wystarczające podstawy do tego, aby uznać oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu.

Z pisemnych motywów zapadłego wyroku wynika też, że Sąd Rejonowy odniósł się do kwestii związanej z orzecznym wobec oskarżonego środkiem karnym w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat, podając powody takiego rozstrzygnięcia. Słusznie Sąd I Instancji uznał, że treść złożonego przez oskarżonego oświadczenia o „ odczuciu uzależnienia od alkoholu „ / k. 164 akt / i podjęcia leczenia daje podstawę do przyjęcia, że prawidłowy przebieg resocjalizacji oskarżonego i wdrożenia go do przestrzegania obowiązujących norm prawnych wymaga orzeczenia środka karnego obejmującego wszelkie pojazdy mechaniczne i to na okres trzech lat. Charakterystycznym jest też to, że obrońca we wnioskach końcowych / k. 149 odwrót / wniósł o orzeczenie środka karnego obejmującego prowadzenie pojazdów poza kategorią B, a gdy okazało się to nieuzasadnione, w apelacji wniósł o orzeczenie środka karnego dotyczącego prowadzenia pojazdów mechanicznych jedynie kategorii B, gdyż - co słusznie podniósł Sąd Rejonowy - orzeczenie tego środka karnego było obligatoryjne, bowiem oskarżony w chwili zatrzymania kierował samochodem osobowym marki F. nr. Rej. (...). Z akt sprawy nie wynika też, aby istniały lub powstały jakiegokolwiek okoliczności uzasadniające wniosek obrońcy, gdyż podniesione w apelacji okoliczności, a mianowicie przyznanie się oskarżonego do popełnienia przypisanego mu czynu, zrozumienie nagannego zachowania, chęć podjęcia leczenia to okoliczności, które niewątpliwie są istotne i zostały – co wynika z treści uzasadnienia orzeczenia - wzięte pod uwagę przez sąd meriti przy wyrokowaniu. Także niedogodności związane z dojazdem oskarżonego do pracy - co podnosi obrońca - są bez znaczenia dla oceny zasadności orzeczenia, gdyż są one konsekwencją zachowania oskarżonego i wyroku sądu przesadzającego winę oskarżonego. Tym samym przytoczona przez skarżącego w złożonym środku odwoławczym argumentacja jest tylko polemiką z prawidłowo poczynionymi ustaleniami Sądu Rejonowego i dlatego nie może ona skutkować odmienną oceną zasadności orzeczenia o środku karnym.

Z tego powodu Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.